

Missio Savo
 Leppävirta, Ossi Ikonen
 17.7.2010
 Raamattutunti: Väinö Hotti

HERRAN ODOTTAMINEN

27. Miksi sinä, Jaakob, sanot ja sinä, Israel, puhut: "Minun tieni on Herralta salassa, minun oikeuteni on joutunut pois minun Jumalani huomasta"?
28. Etkö tiedä, etkö ole kuullut: Herra on iankaikkinen Jumala, joka on luonut maan ääret? Ei hän väsy eikä näänny, hänen ymmärryksensä on tutkimaton.
29. Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle voimaa yltäkyllin.
30. Nuorukaiset väsyvät ja nääntyvät, nuoret miehet kompastuvat ja kaatuvat;
31. mutta ne, **jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman**, he kohottavat siipensä kuin kotkat. He juoksevat eivätkä näänny, he vaeltavat eivätkä väsy" (Jes.40:27-31).

Epäluottamus Herraa kohtaan

"Miksi sinä, Jaakob, sanot ja sinä, Israel, puhut: "Minun tieni on Herralta salassa, minun oikeuteni on joutunut pois minun Jumalani huomasta"? (Jes.40:27).

Meidän uskomme joskus horjuu. Emme jaksakaan uskoa Jumalan huolenpitoon omalla kohdallamme. Tämä on hälyttävä tilanne; epäusko väijyy ovelta.

"Älkää olko vaelluksessanne ahneita; tyytykää siihen, mitä teillä on; sillä hän itse on sanonut: "En minä sinua hylkää enkä sinua jätä" (Hebr.13:5).

"Suo, että pysyn uskossa Ja hengen köyhyydessä, Suo synnistä mun luopua, Pysyä nöyryydessä" (Vvk.208:5).

"Suo sanas mulle voimaksi, Tee heikko usko vahvaksi Ja toivo eläväksi" (Vvk.371:3).

"Autuaita ovat hengessä köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta" (Matt.5:3; Saarnivaaran käänn.)

"Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston" (Ilm.3:17).

"Koska olette köyhä hengessä, niin olette silloin rikas Jumalassa, vaikka tätä ette saa itsekään tietää. Tieto on salattu, ettette ylpeäksi tulisi" (Paavo Ruotsalainen).

"Minä tiedän, että sinulta usein puuttuu usko, niin kuin minultakin. Mitä silloin on tehtävä, kun se puuttuu? Silloin on nöyryyttävä Vapahtajan edessä, että hän lahjoittaisi uskon" (Paavo Ruotsalainen).

KAHDENLAISTA KRISTILLISYYTTÄ

1. Rosvokristillisyyttä

Tälle on ominaista: **KAIKKI, MINULLE JA HETI!** Tämä nousee ihmisen ylpeydestä. Hän katsoo, että hänellä on oikeus käydä taivaan tavaroihin käsiksi – ilman anomista, ilman rukoilemista, ilman odottamista.

”Mutta Johannes Kastajan päivistä tähän asti hyökätään taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen” (Matt.11:12).

Tämä on monien lahkosten peruskivi: meillä ja vain meillä on totuus. Meillä on Jumalan valtakunta. Meidän ryhmämme ulkopuolella ei ole pelastusta. Suurin ryhmä, jolla on tämä ”uskontunnustus”, on Rooman kirkko. Pienempiä on sitten vaikka kuinka paljon.

”Älkää kulkeko rosvojen teillä älkääkä itse itsellenne uskoa ryöstäkö ulkopuolella laillista järjestystä” (Paavo Ruotsalainen).

Luonnonvastaista

Herran odottaminen ja Herran etsiminen on vastoin ihmisen luontoa. Ihminen haluaa olla omavarainen hengellisyydessäänkin.

”Herra katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä, onko ketään ymmärtävääistä, ketään, joka etsii Jumalaa. Mutta kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet” (Ps.14:2,3).

”Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ketään ymmärtävääistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa” (Room.3:10-11).

Tässä soivat kuolinkellot kaikelle ihmisen omalle kristillisyydelle ja omavoimaiselle yrittämiselle. Herran odottamisen ja etsimisen vaikeus sisältyy nöyrytykseen – ihminen on luonnostaan ylpeä. Suomen valtakunnassa ollaan kieltämässä kerjääminen, **Jumalan valtakunnassa se on ainut laillinen elinkeino!**

”Niin, Herra; mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat” (Matt.14:27).

”Jos luonnon olisi pitänyt suunnitella pelastuksen tie, olisi se mieluummin antanut sen pyhien enkelien käsiin heidän kaupiteltavakseen kuin Kristuksen käsiin, joka antaa ilmaiseksi ja jota luonto siksi epäilee” (Wilcox, Kallis hunajan pisara).

”Kuulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta viiniä ja maitoa” (Ps.55:1).

Valtava tarjous, valtava ”alennusmyynti”, joka ei kuitenkaan ole sitä. Golgatalla on nämä taivaan aarteet meille ostettu ja hankittu viimeistä piirtoa myöten. Ne vain odottavat omistajaansa ja vastaanottajaansa. Viini on Pyhän Hengen vertauskuva. Pyhä Henki annetaan ”ilmaiseksi”:

”Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa enemmän taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä anovat!” (Luuk.11:13).

”Luonto tahtois viitoittaa tien, jolla teot vanhurskauttaisivat, siksi se kauhistuu Kristuksen ansiota itselleen mitä tuhoisimpana. Luonto haluaisi pelastuakseen tehdä mitä tahansa mieluummin kuin

mennä Kristuksen luo, liittyä Kristukseen ja olla hänelle velassa kaikesta. Kristus ei vaadi mitään, mutta sielu tahtoi tyrkyttää Kristukselle ainakin jotain omaansa. Tässä juuri on tuo suuri ristiriita” (Kallis hunajan pisara).

Tämä oli myös noita Simonin ongelma; hän ei halunnut ilmaista pelastusta!

18 Mutta kun Simon näki, että Henki annettiin sille, jonka päälle apostolit panivat käteensä, **toi hän heille rahaa**

19 ja sanoi: "Antakaa minullekin se valta, että kenen päälle minä käteni panen, se saa Pyhän Hengen."

20 Mutta Pietari sanoi hänelle: "Menköt rahasi sinun kanssasi kadotukseen, **koska luulet Jumalan lahjan olevan rahalla saatavissa.**

21 Ei sinulla ole osaa eikä arpaa tähän sanaan, sillä sinun sydämesi ei ole oikea Jumalan edessä.

22 Tee siis parannus ja käänny tästä pahuudestasi ja rukoile Herraa - jos ehkä vielä sinun sydämesi ajatus sinulle anteeksi annetaan.

23 Sillä minä näen sinun olevan täynnä katkeruuden sappea ja kiinni vääryyden siteissä." (Apt.8:18-23).

”Kristus polki yksinään viinikuurnan, eikä kukaan ollut hänen kanssaan, Jes.63:3. Jos asetat jotakin Kristuksen rinnalle, on Kristus polkeva sen maahan vihassaan ja kiivaudessaan ja on tahraava vaatteensa sen verellä” (Kallis hunajan pisara).

2. Odottavaa kristillisyyttä

Tässä ei ”ryykätä” taivaan tavaroille, vaan anotaan, rukoillaan ja odotetaan, ”mitä rikkaan pöydältä putoaa”.

”Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta taivaasta” (Joh.3:27).

”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä” (Joh.15:5).

”ja näin Abraham, kärsivällisesti odotettuaan, sai, mitä luvattu oli” (Hebr.6:15).

”Kysykää Herraa ja hänen voimaansa, etsikää alati hänen kasvojansa” (Ps.105:4).

Ottakoot muut itselleen Jumalan armon valmiina niin kuin hyllyltä. Minun on aina täytynyt sitä etsiä, kuin neulaa etsitään lattian raosta” (Paavo Ruotsalainen).

”Ota nyt tarkasti vaari, ettet ryöstä itselles uskoa ulkopuolella laillisen järjestyksen, äläkä rosvojen tietä vaella” (Paavo Ruotsalainen).

”Minä tiedän, että sinulta puuttuu usein usko, niin kuin minultakin. Mitä silloin on tehtävä, kun se puuttuu? Silloin on nöyryyttävä Vapahtajan edessä, että hän lahjoittaisi uskon” (Paavo Ruotsalainen).

”Moni on ottanut omiin käsiinsä Jumalan tavara-aittojen avaimet; heränneiden ruoka on vielä pyytämässä” (Wilhelmi Malmivaara).

HEIKKO IHMINEN

Ihminen on kokonaisuus. Kun on ihmisen voimasta kysymys, on kysymys sekä fyysisestä, henkisestä että hengellisestä puolesta. Ihminen saattaa olla fyysisesti voimakas, mutta sisäisesti aivan riekaleina.

”Niinkuin vesi minä olen maahan vuodatettu; kaikki minun luuni ovat irti toisistansa; minun sydämeni on niinkuin vaha, se on sulanut minun rinnassani. Minun voimani on kuivettunut kuin saviastian siru, ja kieleni tarttuu suuni lakeen, ja sinä lasket minut alas kuoleman tomuun” (Ps.22:15-16).

1. Jumala pelastaa heikon ihmisen

Kun ihminen joutuu Jumalan käsittelyyn, ihminen tehdään heikoksi.

”Ja Jaakob jäi yksinensä toiselle puolelle. Silloin painiskeli hänen kanssaan muuan mies päivän koittoon saakka. Ja kun mies huomasi, ettei hän häntä voittanut, iski hän häntä lonkkaluuhun, niin että Jaakobin lonkka nyrjähti hänen painiskellessaan hänen kanssaan. Ja mies sanoi: ”Päästä minut, sillä päivä koittaa”. Mutta hän vastasi: ”En päästä sinua, ellet siunaa minua” (1. Moos.32:24-26).

”Ja kun hän oli matkalla, tapahtui hänen lähestyessään Damaskoa, että yhtäkkiä valo taivaasta leimahti hänen ympärillensä; ja hän kaatui maahan ja kuuli äänen, joka sanoi hänelle: ”Saul, Saul, miksi vainoat minua?” (Apt.9:3-4).

2. Avuton ihminen on kypsä pelastettavaksi

Avuttoman ihmisen huuilta pusertuu huuto: **”Jumala, ole minulle syntiselle armollinen”** (Luuk.18:13). Voidakseen pukeutua Jumalan voimaan ihminen täytyy ensin riisua omasta voimastaan. Tämä tapahtuu ensi kertaa pelastumisen yhteydessä ja sitten toistuvasti pyhityskilvoituksessa.

3. Pyhä Henki tuo voiman

”Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla on asettanut, vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka” (Apt.1:7-8).

”Sillä Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen” (2. Tim.1:7).

4. Pyhä Henki uudistaa

Yksi aikamme harhoista on siinä, että katsotaan uskoontulon merkitsevän kaikkea. Se on kuitenkin vain tielle tulo, jota seuraa kilvoitus. Edelleen ajatellaan, että uskoontullessa saadaan Pyhä Henki, joka sitten jatkuvasti hoitelee meitä ilman suurempaa kilvoitusta ja vaivaa.

”Ei riitä jos kerran sulta sun kasteesi siunatun sain. Mä tarvitsen uutta tulta, uutta armoa matkallain” (Vilho Rantanen).

HERRAN ODOTTAMINEN

”Ei yksikään, joka sinua odottaa, joudu häpeään häpeään joutuvat ne, jotka ovat syyttä uskottomat” (Ps.25:3).

”Sinua minä odotan kaiken päivää” (Ps.25:5).

”Jumalaa yksin minun sieluni hiljaisuudessa odottaa, häneltä tulee minulle apu” (Ps.62:2).

”Minun sieluni odottaa Herraa hartaammin kuin vartijat aamua, kuin vartijat aamua” (Ps.130:6).

1. Rakkaussuhteesta on kysymys

”Sillä minä kiivailen teidän puolestanne Jumalan kiivaudella; minähän olen kihlannut teidät miehelle, yhdelle ainoalle, asettaakseni Kristuksen eteen puhtaan neitsyen” (2. Kor.11:2).

Vapahtajan tulo ihmisen elämään merkitsee ennen kaikkea rakkaussuhdetta. Vapahtaja rakasti syntistä niin paljon, että antoi henkensä Golgatalla hänen hyväkseen. Tämän ajan ihmisen suurin ongelma on, ettei hän koe ja tunne rakkautta. Inhimillinen rakkaus on usein lyhytaikaista ja tuottaa katkeran pettymyksen:

”Kärsivä Kristus puhuu: Lapsi, ajan ja maan. Yksi on, joka sua todella rakastaa. Varjoa, virvatulta rakkaus ihmisen. Omistat tänään, mutta huomenna menetät sen” (Vilho Rantanen).

Syntisen rakkaus Vapahtajaan nousee anteeksiantamuksesta.

40. Niin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Simon, minulla on jotakin sanomista sinulle". Hän virkkoi: "Opettaja, sano". -

41. "Lainanantajalla oli kaksi velallista; toinen oli velkaa viisisataa denaria, toinen viisikymmentä.

42. Kun heillä ei ollut, millä maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi. Kumpi heistä siis rakastaa häntä enemmän?"

43. Simon vastasi ja sanoi: "**Minun mielestäni se, jolle hän antoi enemmän anteeksi**". Hän sanoi hänelle: "Oikein sinä ratkaisit" (Luuk.7:40-43).

2. Rakkauden lisääntyminen

Syntisen rakkauden Vapahtajaan on määrä kasvaa vuosien mittaan. Näin käykin, jos uskonelämä on tervettä. Pyhä Henki tahtoo viedä yhä syvemmälle synnin ja oman turmeluksen tuntoon. Vain tätä tietä armo ja Vapahtaja kirkastuvat entistä paremmin.

”missä synty on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi” (Room.5:20).

3. Uskomaan näkemättä

Aluksi Vapahtaja kulkee aivan rinnalla, kihlajaisaikana. Silloin suloiset tunteet ovat jatkuvana seuralaisena. Silloin on helppo uskoa. Ennen pitkää tunteet otetaan pois ja opetetaan ”uskomaan näkemättä”.

Usko muuttuu ikävöiväksi, kaipaavaksi ja odottavaksi uskoksi. Morsiussielu lähtee etsimään ylkäänsä: ”**Oletteko nähneet häntä, jota minun sieluni rakastaa?**” (K.V. 3:3).

4. Erämaataipaleella

Erämaataipaleen alku on vaikeaa ja vaarallistakin. Uskoontullut ei voi ymmärtää, että Herra kätkee itsensä ja kasvonsa. Ihminen voi kärsiä tällöin uskossaan haaksirikon. Ennen pitkää hän Raamatusta (ja toisten uskovien kokemuksesta) oppii ymmärtämään, että tämä kuuluu normaaliin uskonelämään. Kun tunteet puuttuu, se ei merkitse Herran hylkäämistä, vaan Herran kasvatuskoulua. ”Hän lymyy ja ilmestyy taas.”

Saamme olla aivan varmat, että Herra on lupauksensa mukaan jatkuvasti kanssamme riippumatta tunteistamme (Matt.28:18-20). Tunteiden hiipuessa pureudumme tiukemmin sanaan.

5. Emme hylkää tunteita

Rakkaudesta on vaikeaa puhua ilman tunteita. Rakkaus ja tunteet liittyvät saumattomasti yhteen. Näin myös Vapahtajan ja syntisen välillä. Kun tunteet puuttuvat, kun Vapahtaja tuntuu olevan kaukana, jäljelle jää ikävöiminen ja odottaminen. Syntinen ikävöi ja kaipaa sitä onnea ja autuutta, jonka Vapahtajan läheisyys tuo. Tämä ikävöiminen, kaipaaminen ja odottaminen on uskovat jokapäiväistä ja jokahetkistä työtä. Tämä on uskonelämän varsinaisen sisältö. Tämä on oksan elämää viinipuussa, tämä merkitsee olemista Kristus-ruumiin elävänä jäsenenä. Ilman tätä ikävöintiä, odotusta ja tykökäyntiä meillä on vain kuollut järkiusko.

”Ei mikään niin voi virvoittaa, En muusta iloani saa, Ei autuutta saa suurempaa kuin minkä Jeesus lahjoittaa” (Vvk.299:1).

6. Jeesus on tie

Kun ihminen kaipaa, ikävöi ja odottaa Herraa, silloin on hänen uskonelämänsä terveellä pohjalla. Tuo kaikki on samaa kuin ”Jeesukseen katsominen”. Tie on jokapäiväistä kulkemista varten. Tie on yksinkertainen, niin yksinkertainen, että järkemme halveksii sitä, mutta koska se on Jumalan tie meidän pelastumiseksemme, meidän on pidettävä siitä tiukasti kiinni. Meillä on paljon muistamista ja paljon katsomista, mutta viime kädessä ”vähän on tarpeen, tai yksi ainoa”: KATSO JUMALAN KARITSAA! Tämä pelastustie meidän tulee muistaa alati ja tätä tietä käydä. Tällä tiellä saamme rauhan sydämelle.

”Ja siellä on oleva valtatie, ja sen nimi on pyhä tie: sitä ei kulje saastainen; se on heitä itseänsä varten. Joka sitä tietä kulkee, ei eksy - eivät hullutkaan” (Jes.35:8).

Elinikäinen harjoitus

Me emme voi määrätä, milloin ja millä tapaa Herra ilmaisee itsensä, mutta odottaminen ja Herran ikävöiminen **ei saa koskaan lakata**; se olisi kuoleman airut. Silloin ovat elämännesteet lakanneet kiertämästä ja me olemme joutuneet oman turmeltuneen luontomme varaan.